

Zagledana v jasnino

Pavla
Gruden

ZDI SE,
DA NIKOGAR NI

Zdi se, da nikogar ni
na življenjski polici. Svet
okrog mene je nežno povit
s tišino, stkano iz senc
v nočnih predilnicah časa.

V zraku veje dah melanholije –
ni nihče zagledan v noč?
Ni ga, ki bi ga lahko poklicala, da bi
z mano bral ganljiva znamenja.

LE KAJ BI
TE OČI

Le kaj bi te oči
brez zvezdnatih pašnikov
nad mojim prgiščem tujine,
ki mi je dala vse, le tovariša ne,
da neslišno bi z menoj ponočeval
prisluškovaje duhu do prisvita zore?

ČE BI ON
BIL MORJE

Če bi on bil morje,
bi jaz bila peščeno dragotinje,
da bi mi hladil zazrtost žgočo,

me božal in odvzemal,
vame nežno in viharno
upodabljal svoje vzorce.

Vse moje vanj usmerjene poti
valovale bi v njegovih melodijah,
če bi on bil morje –
jaz njegov zaliv.

Kot korale mavričaste se razsula bi
v njegovo dno,
če jaz bila bi sol,

če bi,
ki ga zame ni,
bil moje morje.

NA PLADNJU
SVETLOBE

Na pladnju Svetlobe
iz pramonštrance,
lega v legi – dlan na dlani,
s svojo lepo žalostjo
v kroženju skozi veselje
se polagam
v odsev ranjenosti,
nikoli dorečene
v zarisih eonskih globin
in v zloženih skladih človeških početij,
da bi me skoval
v zajemalko luči,
da bi me zgetel v kruh besede,
da bi me zmel
v drobce soli
za šivankino uho.

RAZPETJE Zagledana v jasnino
ganljive bližine
Južnega križa

v eterični prožnosti
avstralskega neba
preklinjam daljave

med lepoto
dveh zemljá,
ki ju ljubim.

Čisto zasebna
v oklepaju postranska
zadeva sem, vgrajena
med vstajenje in zaton.
Ali ali – pepel.
Če zaton – pepel bom
med pepelom brez spomina.
Če vstajenje – bom v spominu
duha, ki bival je v pepelu.

BOŽIČ JE BOŽIČ,
PRAVIJO

Božič je božič, pravijo. Ni res. Lahko je hudičev.
Naša generacija je doživela štiri hudičeve božiče,
jaz pa sem doživela dva posebno satanska božiča, kar
samo potrjuje, da še obstajajo čisto zasebna mišljenja.

Za moj prvi črtov (nevede) božič sem dala usmiljenje,
ker so nas učili, da je usmiljenje Dete božje ljubezni –
niso pa nam nikdar razložili, kako ljubiti samega sebe.

Za drugi črtov božič mi je hudič dal pretres možganov,
ki so zgubili spomin pod udarci noro ljubosumnega
moža, ki je, kar sem na sebi doumela, duševno trpel,

ker mu je, častniku v vojni na strani poraženih, rana v
preveličevanju samega sebe zadala občutek manjvrednosti,
in je, besen, postal mož-trinog, ki si je izkopal jamo,

kamor je dobrovoljno padel osemnajst let po nasilni
žaloigri ob času polnočnic v krščanskem svetu 1954. leta
Gospodovega, ko sem si sveto prisegla, da se bom živa in
močna in zdrava izvlekla iz satanske zakonske mreže,

v kateri me je, oče najinega sina v ljubezni, do blaznosti
za nič pretepeno sredi ceste z otročičkom na rokah kot opica,
brnil v telefonsko kabino in, kot da se ni nič zgodilo,
odšel proti taksiju – što mi je kasnije pričao –

zginil na delo, medtem ko sem jaz kot žival kričala,
ne vedoč zase ne za otroka, v skoraj ugasli življenjski
sli, ki je s potresom pod trdo lobanjo visela na smrt in
življenje v neugonobljivi volji in v besedi,
ki je otrok spomina v tem šepetanju postala.

SONET
BREZ HASKA
(Sidney, 1987)

V napotje sama sebi sem postala.
Nobena reč na svetu me ne mika.
Žrem se, zaskrbljena, brez oddiha.
Najrajši bi, da bi me smrt pobrala.

Na srcu kamen mi postaja skala
in vsaka dobra misel me zanika.
Dežela naša, z mojega vidika,
je kot paralizirana obstala.

Pred mano naših časopisov gora . . .
Po njej slovenski Sizifi, kot v sanjah
otrpli v žive sohe . . . Jaz kot nora
v deželi tostran lomim se v kotanjah
brezmožnosti z vprašanjem brez premora:
smo leščerbe – v preluknjanih lobanjah?

Robert
Prebil

Pravljica o deklici Kali

Trda, uh, kako trda noč je bila, ko
se je v Velikem mestu ob morju zgo-
dilo nekaj strašnega. V temni ulici je
pet policajev našlo mladega moža,
ki je trdil, da je kralj Vampirjev!

Oblečen je bil v črn plašč. Dol-
ge prste mu je krasil prstan in na
njem se je svetila mrtvaška glava.
Na vprašanje, kaj ga je prignalo ta-
ko daleč, je odgovoril kratko:

»Ona.«

In ker je pet policajev molčalo,

jim je še pojasnil:

»Ukradla mi je ključ?«